

РЕШЕНИЕ

№ 1004

гр. Бургас, 21.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Златомира М. Стефанова

при участието на секретаря Таня Н. Михова
като разгледа докладваното от Златомира М. Стефанова Въззивно
гражданско дело № 20232100501328 по описа за 2023 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

Образувано е по повод въззивна жалба с вх. №2544/09.06.2023г.,
подадена от А. С. Я., с ЕГН *****, с постоянен адрес: *** против
Решение №114/23.05.2023г., постановено по гр. д. №991/2022г. по описа на
Районен съд Карнобат в частта, с която същият е осъден да заплаща на
малолетното си дете А. А. Я., ЕГН *****, родено на *** по 200.00лв.
ежемесечна издръжка, считано от 03.11.2022г. до настъпване на законни
причини за изменение или прекратяване, ведно със законната лихва върху
всяка просрочена месечна вноска, която издръжка да се получава от майката
А. Й. М., ЕГН *****, както и 200.00лв. издръжка за минало време за
една година назад – за периода от 03.11.2021г. до датата на предявяване на
исковата молба 03.11.2022г., която издръжка да се получава от майката, както
и е осъден да заплати по сметката на РС Карнобат държавна такса в размер на
384.00лв. за присъдената издръжка и държавна такса от 5.00лв. за издаване на
изпълнителен лист. С решението на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК съдът е
постановил предварително изпълнение на същото за присъдените издръжки
за бъдеще и минало време.

С жалбата въззивникът изразява недоволство от така постановеното
решение като го намира за неправилно и противоречащо на материалния
закон. Сочи, че съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 2 от СК родителите
дължат издръжка на своите непълнолетни деца, но той не е баща на детето,
макар да е вписан като баща в акта му за раждане, поради което не дължи
издръжка на същото. Излага, че е предявил пред Окръжен съд Бургас иск с

правно основание чл. 62 от СК, по повод на който е образувано гр.д. №857/2023г. Счита, че доколкото решаването на въпроса за произхода на детето е от значение за правилното решаване на настоящия спор е налице основание по чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК производството по настоящото дело да бъде спряно до приключване на това по гр.д. №857/2023г. по описа на БОС. По същество моли за отмяна на обжалваното решение. Претендира разноски във всички инстанции.

В законоустановения срок по чл. 263, ал. 1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба.

В съдебно заседание, страните не се явяват и не изпращат представители.

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 259, ал. 1 от ГПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред Районен съд Карнобат е образувано по предявени от А. Й. М., като родител на детето А. А. Я. против А. С. Я. кумулативно съединени иски с правно основание чл. 143, ал. 1 и чл. 149 от СК за осъждането на последния да заплаща месечна издръжка на детето в размер на 350лв., считано от подаване на исковата молба в съда 03.11.2022г. до настъпване на законни причини за нейното изменяване или прекратяване, ведно със законната лихва върху всяка просрочена вноска до окончателното ѝ заплащане, както и месечна издръжка за една година назад от подаване на исковата молба в съда, ведно със законната лихва върху всяка просрочена месечна вноска до окончателното ѝ заплащане. Изложени са твърдения, че от раждането на детето на *** ответникът не е давал никакви парични средства за издръжка за него и не се интересува от него, което поставя ищцата в затруднения. Същевременно, ответникът А. Я. бил в трудоспособна възраст, работел и получавал добри доходи. Детето било ученик в четвърти клас и имало нужда от средства за храна, дрехи, училище.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника А. Я., с който е взето становище по допустимост, но неоснователност на исковете. Ответникът твърди, че едва с връчването на исковата молба е разбрал за това, че е родено детето А. Я. и че той е записан като негов баща.

С атакуваното решение, първоинстанционният съд е уважил предявените иски до размера от 200лв., като разликата до пълният им предявен размер от 350лв. е отхвърлил като неоснователни. Приел е, че приложеното по делото удостоверение за раждане на детето удостоверява по несъмнен начин, че ответникът е негов баща и същото има доказателствена сила за отразените в него обстоятелства до доказване на тяхната неистинност. Обосновал е размера на присъдените издръжки за бъдеще и минало време, въз основа на данните от социалния доклад по делото.

Бургаският окръжен съд, намира обжалваното решение за правилно, поради което не са налице основания за неговата отмяна.

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от СК всеки родител е длъжен съобразно своите възможности и материално състояние да осигурява условия на живот, необходими за развитието на детето, а съгласно ал. 2 на същата разпоредба родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие

деца независимо дали са работоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си.

С оглед на горното, изцяло правилни са мотивите на съда, че представеното удостоверение за раждане на детето А. Я. по безспорен начин установява бащинството на ответника. Удостоверението за раждане е издадено за детето А. А. Я., родено на ***, с вписани имена за майката А. Й. М., съответно имена за бащата А. С. Я.. Удостоверението представлява официален свидетелстващ документ, издаден въз основа на акт за раждане №434/24.02.2012г., от длъжностно лице в кръга на службата му по установените ред и форма и съгласно чл. 179 от ГПК същото се ползва с доказателствена сила за вписаните в него данни /факта на раждането на детето и произхода от вписаните родители/ до опровергаване на истинността на тези данни. Такова опровергаване относно произхода от бащата би могло да стане именно по реда на чл. 62 от СК чрез оспорване на бащинството, каквито действия междувпрочем е предприел и въззивникът – посочил е, че е предявил такъв иск, по който е образувано гр.д. №857/2023г. по описа на Окръжен съд Бургас и е направил искане за спиране на настоящото дело до изясняване на въпроса за бащинството му като преюдициален. С оглед произнасяне по това искане, настоящият състав е разпоредил извършването на служебна проверка за хода на производството. В резултат на нея, по делото е приложено влязло в сила Определение №2073/11.08.2023г. по гр.д. №875/2023г., от което е видно, че производството за приемане на установено, че А. С. Я. не е биологичен баща на детето А. А. Я., е прекратено, съответно искането за спиране на настоящото дело е оставено без уважение.

С оглед на това, настоящият състав приема, че не е налице оборване на биологичната връзка между въззивника и детето, съответно вписания в акта за раждане и издаденото въз основа на него удостоверение произход от бащата обвързва съда относно този факт. Докато със сила на пресъдено нещо не бъде отречен произходът на детето от въззивника и съответно не бъде установен произходът му от друг мъж, задълженията на А. Я. към детето А. Я. за заплащане на издръжка продължават да съществуват с всички произтичащи от това законови последици. Поради това, изложените във въззивната жалба възражения, че въззивникът не е баща на детето се явяват неоснователни и недоказани и следва да се приеме, че А. Я. е баща на детето А. Я., поради което за него е налице законово задължение за заплащане на издръжка.

Ответникът не е направил други правоизключващи възражения. Напротив – в хода на проведеното съдебно заседание на 03.05.2023г. пред първоинстанционния съд, същият дори е заявил, че от 2012г., т.е. от раждането на детето не е давал издръжка за него. Ето защо, правилно районният съд е приел, че такава се дължи от него, както за бъдеще време, така и за претендиращия период от една година назад.

Във въззивната жалба не са направени конкретни оплаквания по отношение на размерите на присъдените издръжки по двата иска, но доколкото производството е такова, в което съдът служебно следи и охранява интересите на детето, намира, че следва да бъде извършена проверка и в тази насока.

Размерът на издръжката се определя въз основа на нуждите на детето и възможностите и материалното състояние на родителите с оглед данните за всеки конкретен случай. Общата сума за издръжка на детето се определя в такъв размер, че да се задоволят потребностите му по такъв начин, както ако

родителите живееха заедно. Тази сума се разпределя между родителите съобразно възможностите им, като се отчитат грижите на родителя, упражняващ родителските права (в посочения смисъл Постановление № 5/16.11.1970 г. на Пленум на ВС; Постановление № 5/30.11.1981 г. на Пленум на ВС; Решение № 291/04.01.2016 г. по гр. дело № 2320/2015 г. на III ГО на ВКС).

В конкретния случай, се касае за дете-м., родено на ***, което към настоящия момент е на възраст 11г. От данните в изготвения пред първата инстанция социален доклад става ясно, че през учебната година 2022/2023г. детето е било т. клас в училище в гр. С. и е посещавало редовно учебните часове. А. живее в С., общ. С. в дома на лицето, с което майка му от години съжителства на семейни начала. Майката А. и съжителят й Д. работят в Г., като през времето, когато ги няма, грижите за детето се полагат от родителите на Д., които едновременно с това полагат грижи и за другото дете - сестрата на А. - Д.. Установено е, че детето А. има осигурени необходимите принадлежности, дрехи, лични вещи и няма заболявания, изискващи специални грижи. С оглед на това, налага се извод, че действително майката е тази, която съвместно с настоящия й партньор издържа и полагат грижи за А.. Същевременно бащата А. се намира в трудоспособна възраст, няма данни да има здравословни заболявания, няма данни за месечен доход, който той получава. Разпоредбата на чл. 142, ал. 2 от СК предвижда минимален размер на дължимата издръжката, който възлиза на една четвърт от размера на минималната работна заплата.

При горните обстоятелства, съдът намира, че така определеният размер от районния съд, както на бъдещата, така и на издръжката за минал период, е правилен и съобразен с нуждите на детето, с възможностите на дължащия я родител, като едновременно с това е отчетен е делът на майката.

Предвид изложеното, обжалваният акт се явява законосъобразен, обоснован и правилен, поради което следва да бъде потвърден в обжалваната му част, а въззивната жалба като неоснователна да бъде оставена без уважение.

При този изход от делото, разноси не следва да бъдат присъждани на въззивника, макар такива да са поискани.

Така мотивиран, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №114/23.05.2023г., постановено по гр. д. №991/2022г. по описа на Районен съд Карнобат в обжалваната му част.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____